

Oldefar Povl har skrevet om sit liv 2 gange.

I 1994 opfordring af Niels til at skrive om krigen men dækker med 2 tillæg på opfordring af farmor frem til Præstø.

I 1998 på opfordring af Sisse som korrespondance på mail.

Skrevet i 1994 på opfordring af Niels til at skrive om krigen men dækker med 2 tillæg på opfordring af farmor frem til Præstø. De sidste 2 sider har mange nøgledatoer og beløb.

side 4 > til september 1944

side 6 > befrielsen 5 maj 1945

side 6 > Niels fødes og Amagerforretningen Vibevej 30, kbh. NV købes

side 7 > Hjemmeværn og Vibevej

side 8 > Niels Polio - sommerhus Gilleleje

side 9 > Klaus fødes - start af dagbog fra 27. januar til 19. marts 1943 side

10-12 > dagbogen fortsat side > 13-14 > Jacob og Åge La Cour side 15 - 16 > efterskrift om økonomi

Side 1 Torsdag d. 10 marts 1994.

Niels har bedt mig fortælle lidt om perioden fra 1940 til 1945. Jeg skal forsøge, selv om hukommelsen efterhånden er lidt slidt. Lidt forhistorie er nok hensigtsmæssigt.

I 1936 var jeg soldat i Fredericia, efter at jeg i nogle år havde arbejdet i provinsen. Jeg kom ind imellem på besøg hos mine forældre i Hellerup og her kom jævnligt en kusine på besøg som arbejdede i København, jeg havde ikke kendt hende før, hun var datter af min farbror der var Landmand ved Holbæk, der var 10 børn og i mit hjem var vi 7 børn, og der var ikke råd til at pleje omgang med "fjerntboende" familie. Jeg skævede nok lidt til hende og vi begyndte at komme sammen og blev ringforlovet i 1941.

Vi havde ikke kendt hinanden længe før Farmor blev meget syg af Gigtfeber, hun var i længere tid indlagt på Ortopædisk hospital og senere på Rigshospitalet eller var det omvendt. Det var en hård periode, men hun blev heldigvis helt rask og fik ansættelse hos Fabrikant Ågård på Frederiksberg som Husassistent, det var flinke mennesker og jeg sled trapperne der i nogle år. I de år var der et stort skel mellem "Herskab og Tjenestefolk". men det var ualmindelig dejlige mennesker som satte stor pris på Farmor og hvor jeg altid var velkommen.

Farmor har en kgl. Porcelænsvase som minder hende om, at hun fik den i bryllupsgave af Minister Erna Hammlton .

Efter min soldatertid i 1936 tog jeg tilbage til den plads jeg var rejst fra i Hørve, og hvor jeg havde været meget glad for at være. Efter et års tid søgte jeg arbejde nærmere København (Pigen trak jo) og fik ansættelse som bestyrer på en Planteskole i Lyngby i 1938. Jeg fik en fyrstegage idet jeg fik Kr. 60.- om ugen, medens min førstemand fik Kr. 30.- han var gift og havde 3 børn. Hans kone arbejdede i planteskolen, hun fik under hånden Kr. 5.- mere end hendes mand fordi hun var så ualmindelig dygtig og hurtig. Når jeg fik den relativ store løn, var det fordi jeg ikke havde fast arbejdstid. Det var jo sæsonbetonet arbejde, og var der travlt så vi ikke på klokken, havde vi stille perioder j snuppede vi en fridag, det fungerede fint. Jeg boede hos mine forældre på Charlottenlundvej i Hellerup og cyklede til og fra arbejde i Lyngby.

Den 9 april 1940 vækkede min Mor mig før tiden og fortalte at mange store Flyvemaskiner brølede i luften. Jeg kom hurtigt op og var straks - klar over hvad det drejede sig om. Jeg havde været genindkaldt i militæret i efteråret 1939 på grund af situationen i Tyskland, og var hjemsendt med uniform, og med ordre til at stille ved mobilisering eller ved krigsudbrud. Jeg tog min uniform på og kørte til Hellerup Station for at komme til Holbæk, hvor jeg skulle stille. Der var to foruden mig på stationen hvor personalet fortalte os at vi godt kunne gå hjem igen for' det var nytteløst. Vi insisterede på at komme med toget hvorefter de ringede til Politiet, hvorefter der på cykle, ankom en politibetjent som meddelte os at det var håbløst idet Danmark havde kapitulert. Jeg var sikkert noget skuffet men måtte luske hjem, tage uniformen af og køre på arbejde. Jeg havde et vældig godt forhold til min Chef., nærmest kammeratligt, vi havde ikke lyst til at arbejde. Vi havde hørt at der var noget ballade i nærheden af Værløselejren, og nok typisk for københavnere skulle vi da se hvad det var. Vi tog Chefens bil og kørte til Værløse, da vi nærmede os, fik vi et projektil gennem den ene forskærm, og så fik vi vendt vognen i en fart og kørte tilbage. ' Tyskerne havde lagt deres klamme og brutale hånd på Danmark, men hurtigt gik livet alligevel videre. Man har efter krigen talt meget om modstandsviljen, og at den kom ret sent. At den blev meget større efter den store generalstrejke er da klart, men den var der med det samme, blot ikke så synlig. Min yngste broder og jeg

boede hjemme og kom hurtigt med i illegalt arbejde, i begyndelsen kun med illegale breve som blev distribueret i stort antal. Under hele krigen havde mine forældre næsten altid en boende som skulle skjules. Den jeg husker bedst hed Ebbe Parsberg, han var dobbelt spion, hans rigtige navn var Sonne Jensen, han blev efter krigen Isenkræmmer i Vedbæk. Min Mor havde stillet den betingelse at der ikke måtte være våben i huset. Illegale breve og maskinpistoler blev oftest transporteret i Badmintonkufferter, og min Mor fortalte at hun ofte modtog en sådan kuffert som hun bar op på første sal, og medens hun gik op ad trappen gentog hun for sig selv." Det er en Badminton ketcher,- det er en Badmintonketcher" vel vidende at den var alt for tung og at det formodentlig var en maskinpistol.

Den 5 maj 1945 opholdt Ebba Parsberg sig tilfældigvis hos mine forældre, da de havde hørt fredsbudskabet i radioen, rejste E.P. sig, gik ud på terrassen, trak sin Pistol og fyrede et skud op i luften, hvorefter min Mor sagde" De havde lovet mig aldrig at have våben her i huset".

Det lo de meget af sidenhen. Krigen gik sin sure gang, rationeringerne begyndte at gøre sig gældende. Vi havde efterhånden været forlovet i nogle år og ville gerne giftes. Jeg søgte en stilling som bestyrer af et gartneri i Hjortespring ved Herlev. Jeg fik stillingen som var til en gift mand hvis kone kunne klare en folkehusholdning, så det var om at blive svejset sammen.

Vi blev gift den 5 april i Granløse Kirke ved Holbæk. Det var vinter- rigtig vinter- og endnu den 5 april lå der megen sne og det havde været så megen frost at hovedvandedninger i vejen var frosset, det gav nogle enorme problemer med at få gravet op, indtil et klogt hoved fandt ud af at optø dem elektrisk. Gartneriet vi skulle bestyre lå på Skinderskovvej i Hjortespring. Der var en firelænget gård lige ud til vejen og med en ret stor gårdsplads. En Lillebil hentede os på Herlev station da vi sent om aftenen kom fra bryllup. Chaufføren meddelte at han ikke turde køre ind på gårdspladsen for det var så småt ved at blive tøvejr, Farmor i brudekjole og jeg i Kjole og hvidt og laksko.

Jeg måtte bære Farmor over gårdspladsen og sank i i pladder til langt. over skoene. Vi havde gjort lejligheden i stand. Vi havde købt et dødsbo på Christianshavn for Kr. 50.- og møbleret med det. Soveværelset som var i en sidebygning havde mine søstre gjort fint i stand, det var et gammelt grimt gulv som de havde malet brunt, men malingen man kunne få var lavet på sildeoliebasis og ville ikke tørre, så da vi skulle i seng og havde stået med bare ben på det nymalede gulv, satte vi store brune fodaftryk på lagnerne, det var alt andet end kønt, men vi morede os alligevel.

Ejeren af gartneriet var en Enke fra Hellerup hvis søn, en ungkarl på vel ca. 30 år, vi skulle ha boende og have på kost sammen med to medhjælpere. Han var sær, tilsyneladende ikke helt normal, så det gik ikke længe. Der var en lastbil, men den stod på klodser,- ingen benzin - jeg kørte på grønttorvet med heste og Fruen kom ind og var med til at sælge. Vi blev hurtigt enige om at det ikke gik. Vi forpagtede gartneriet og sønnen flyttede hjem til Mor. Nu var vi os selv og det passede os bedre.

Lige et lille tidstypisk billede!! I vor kontrakt med Enken stod at hun skulle sørge for brændsel, det var der også, TØRV, de lå i et udhus, men under vand som tillige var frosset. Vi var lykkelige for ualmindelig gode genboer, en landmandsfamilie som var umådelig hjælpsomme. Ejendommen var på 8 td.L. som blev dyrket med Jordbær, Porrer, Rosenkål og lign. derudover var der 200 mistbænkevinduer . Vi havde 2 faste medhjælpere foruden nødvendig konehjælp til at luge og plukke. Til undervarme i mistbænke bruger man hestegødning, det var dyrt og under krigen brugte man,- og vi brugte meget,- dagrenovation - skraldemøg - det giver mindre varme, men det holder meget længere, det var et barsk materiale men effektivt. Der var nogle store staldbygning er som stod tomme. Der fandt vi ud af at køre skraldemøg ind i et lag på oa. 1 m. et lille lag jord over, og så købte vi rabarberblokke hos H.I.Hansen i Qdense, dem satte vi ovenpå og i løbet af relativ kort tid - de fineste rabarber, det var en vældig god forretning. Der var jo mangel på alverdens ting og følgelig kunne alt hvad der kunne spises sælges. I mistbænkene dyrkede vi salat og siden meloner, foruden udplantningsplanter.

Et år gik det galt med salaten. Når en sådan kultur "kører" skal den jo passes med luft og vand, dvs. når solen skinne skal vinduerne løftes i den ene ende ved hjælp af en træklods, et dagligt arbejde i perioder. En søndag skulle vi til begravelse i Århus hvor min moster var død En medhjælper havde altid søndagsvagt, han havde været ude lørdag aften, og søndag glemte han mistbænkvinduerne, med det resultat at al vores salat blev svedet helt af solen, det var en dyr omgang.

Livet gik sin stille gang, og dog der var nok at se til, jeg kørte på torvet med vore 2 små heste et par russere, det var en lang tur, og om vinteren kunne det ofte være koldt. Efterhånden kneb det for hestene at klare den lange tur og vi købte en stor hest, et pragtfuldt dyr som klarede opgaven fint, dog en skønne dag skulle den have nye sko, og det viste sig umuligt at sko hesten, normalt var den meget medgørlig, men sko? Nej, vi endte på landbohøjskolen, men også de måtte opgive. Jeg beklagede mig til sælgeren, en hestehandler som dog afviste mig. Jeg anlagde sag mod ham for skjult fejl. mine penge var små så der stod meget på spil. Jeg vandt sagen han måtte tage hesten tilbage og betale mig mine penge plus erstatning og sagsomkostninger. Så ringede jeg til min Svigerfar og han hjalp mig med at finde to kulsorte meget flotte og stærke Oldenburgere,- det var heste, og heste vi havde megen glæde af.

Farmor begyndte at trives og Ole nærmede sig vi havde en meget sød kvindelig læge og en lige så sød jordemoder. Jeg ville have Farmor på fødeklinik, men hun ville føde hjemme, og med Svigermor, Læge og Jordemoder imod mig måtte jeg jo kapitulere og en skønne dag, d. 7 marts 1943 trak det sammen og både læge og jordemoder stillede, jeg havde noget i den fjerneste ende af gartneriet jeg absolut skulle ha' klaret, indtil der pludselig kom bud efter mig og jeg fik ordre til at holde det ene ben under fødslen, det var en drøj omgang, men verdens største og grimme vidunder var der pludselig. Svigermor kom og ungen trivedes. Lægen kiggede ofte ind på sine ture i omegnen og fik en kop formiddagskaffe. En dag jeg kommer hjem fra torvet sidder Farmor og Lægen og drikker kaffe, da jeg bliver budt på en kop med. Jeg spørger lægen om det virkelig var nødvendigt; at jeg var blevet kaldt ind til fødslen for at holde det ben, hvortil hun svarer: "Nej De var såmænd kun i vejen, men mænd har så godt af at være med".- så gik jeg. Knægten trivedes og hans bedste ven var nok vores hund., men mange fastre og mostre gjorde hvad de kunne for at ødelægge ungen.

Modstandsviljen i Danmark voksede, jeg slap brevene og da jeg som soldat var uddannet som maskingeværskytte, begyndte jeg at undervise i våbenteori. Sammen med genboen sønner havde vi skaffet os nogle maskingeværer og maskinpistoler. Det var i øvrigt våben som var hugget fra våbenarsenalet på

amager, idet nogle unge mennesker, som vi ikke kendte,-- det var et gennemgående træk at man skulle kende så få som muligt,- - havde iført sig murerløj, læsset en lastbil med murerbaljer og lign. hvorefter de uantastet kørte ind og stjal våbnene, de havde naturligvis en medsammensvorne på arsenalet.. Vi skulle bruge et sted til at opbevare våbnene, så vi købte en sommergrund 2 km. fra gartneriet og byggede et meget primitivt sommerhus hvor vi under gulvet opbevarede våbnene. Hver mandag aften 'underviste jeg og hentede om eftermiddagen våben i sommerhuset, for så dagen efter at bringe dem tilbage. En Tirsdag morgen, hvor der i stuen, under ottomanen lå 1 maskingevær og 3 maskinpistoler, bankede det på sovekammerdøren og en af vore medhjælpere bad mig se ud i gården,- der stod oa. 200 tyske soldater. Min alder gør at jeg godt tør tilstå at jeg tisede i pyjamasbukserne af bare skræk.- hvortil medhjælperen sagde: Din idiot, du kan da nok forstå, at kommer de for at hente os, så kommer der ikke sådan en flok, men en prærievogn med ca. 10 mand. Naturligvis havde han ret, det viste sig at det var et kompagni "Cyklehusarer fra Østerbro kaserne der var på øvelse mod Værløse, de var cyklende, og satte så deres cykler på vores gårdsplads og rykkede videre til fods, efterladende en mand til at passe på cyklerne.

Han voldte i øvrigt problemer, Han kedede sig og han småfrøs, Ole var så småt begyndt at gå og stolprede rundt i en kravlegård udenfor køkkendøren, Tyskeren ville gerne i snak, men man talte da ikke med et tysker, jeg gik og bundtede rabarber til næste dags torvesalg, manden fortalte at han havde sådan en lille dreng hjemme i Tyskland,- jeg svarede ham ikke, man talte ikke med en tysker. Jeg gik til mistbænkene, Farmor kom og spurgte om hun ikke måtte give ham en kop kaffe, hun havde ondt af ham. Svaret var nej og atter nej. En halv time efter var hun der igen: "Syntes du ikke det er synd for ham, han har selv en dreng som vores og ser ham aldrig. NEJ Tredje gang hun kom var hun meget overbevisende om det menneskelige i problemet, at han da også var et menneske og ganske uskyldig i at han var blevet sendt til Danmark, og jeg måtte svare: "Hvad du gør må du selv om, men du må aldrig fortælle om det. Han var -lige så ulykkelig over den krig som jeg var, men tænk hvad naboerne ville sige dersom de fik at vide at vi havde trakteret en tysker med kaffe. Det var den eneste nærkontakt vi havde med en tysker under krigen.

Vi havde en nabo Ungdomsskoleforstander Horsens der ejede "Møllegården", han havde tyskerne fået "kig" på, og han måtte forsvinde, Lige før han forsvandt kom han til mig og sagde " De bliver nødt til at passe min jord til jeg kommer tilbage når krigen er slut". Der var godt 20 td. land, så det blev mest med korn og andre gode naboers hjælp. Vor genbo Gårdejer Holgersen havde 3 drenge, de 3 arbejdede vi sammen i en militær gruppe, den ene af dem havde kontakt med en gruppe i Gladsaxe, og det var kendetegnende at man kendte så få af dem man samarbejdede med som overhovedet muligt. Vi var jo et led i en større organisation, men jeg kendte kun 2 mand ud over vor egen gruppe. Den ene var søn fra "Egegården" i Gladsaxe, han var meget aktiv i opsøgning af stikkere. Ved en stikkeranholdelse på Kildebakkegårdsalle i Søborg kom han og hans 8 mand i kamp med en Hippodeling, Mogens blev anholdt og henrettet i Ryvangen, han var kun 17 år.

Krigen prægede kun vor hverdag på den måde at man naturligvis fulgte med i aviserne med det ensrettede de skrev, derudover sad vi jo ofte og lyttede til radioen fra London, så mærkede vi jo krigen på mange praktiske ting,- alt det der før var en selvfølge blev på grund af manglende varer nu noget helt andet. Eksempelvis var min bedste fødselsdagsgave en flaske Stenkulsnafta! Hvorfor det? Jo vi var jo meget afhængig af vore cykler,- men man kunne ikke købe hverken dæk eller slanger, der blev fremstillet nogle såkaldte celleuldsdæk, de var intet værd, man købte gamle kasserede dæk, blot for at kunne bruge dem som dækslapper. Solution var det umuligt at opdrive. Jeg havde hos en Klunser på Nørrebro købt en

gammel Rågummisål for Kr. 5.- , det var hvad en fl. Snaps kostede, dersom man overhovedet kunne købe den. Til opløsning af gummisålen skulle bruges Stenkulsnafta, det var umuligt at opdrive, heller ikke "sort" kunne det købes. Til min fødselsdag kom Børge Jensen (købmandssøn) med en flaske stenkulsnafta, det var lykken, vi styrtede på værkstedet og lavede solution omgående. Jeg må erkende at i dag ville jeg sikkert ha'lavet forretning med det, men det drømte man ikke om dengang, der var en valfart til "Ørumgård" som gården hed hvor vi boede,- efterhånden som det rygtedes.

Jeg husker at min tandlæge fra Charlottenlund cyklede til Hjortespring for at redde lidt solution, han punkterede 3 gange på vejen, men han fik,- som så mange andre sin solution, vi havde jo masser. Det lyder måske lidt romantisk, men man var virkelig ikke gladere eller lykkeligere end hvis man kunne hjælpe andre, det lå simpelthen i tiden. Det lidt forslidte danske udtryk "at komme hinanden ved" var virkelighed dengang, på den mest naturlige måde, sådan var man bare.

Under den store generalstrejke , hvor der blev lukket for strøm og vand i København , strømmede størsteparten af københavnere ud af byen, det var simpelthen en folkevandring , bl.a. ud af Frederikssundsvejen, i Herlev var der to bagere hvor alt mandskab var i sving med at bage, og så længe der var brød kunne folkestrømmen få udleveret brød, og alt brød blev udleveret, betaling var der ikke hverken tale om eller tid til. det der i dag nok er uforståeligt, var at de pågældende bagere i de dage fandt det selvfølge ligt at' hjælpe medborgere, og medborgere som de, i sagens natur, ikke kendte. Til hverdag gik forretninger der Sin naturlige gang med de rationeringss . der var en nødvendighed, men i de dage var det anderledes, så skulle man blot hjælpe hinanden, og man gjorde det.

Når jeg måske har gjort lidt meget ud af det, er det for at illustrere tidsånden som nok kan være lidt vanskelig at forstå idag. D. 19 sep. 1944 holdt jeg med mit hestekøretøj i gården til Bjelkes alle nr. 11 for at læsse hestegødning som jeg købte der, pludselig hører jeg støj fra gaden og skyderier. 100 m. derfra ligger en skole som var taget i anvendelse til politistation idet tyskerne havde hugget politistationen. Det var tyskerne der arrestere politiet. En politibetjent kommer farende over imod mig og ryger ind i en opgang hvor en ung husmoder lukker ham ind, giver ham noget tøj af hendes mands, hvorefter han spadserer roligt hen af gaden. Nogle slap på bl.a. den måde, Tyskerne fik kun ca. 1/4 del af politistyrken, og de blev sendt til koncentrationslejre i Tyskland. En skolekammerat til mig var d. sep.1944 politibetjent på Hellerup Politistation, da Tyskerne rykkede ind sprang han sammen med 3 andre ud af et vindue på l. sal ned på taget af et cykleskur og slap væk, nøjagtig som på Nørrebro hjalp private mennesker dem med tøj og de havnede hos os på Ørumgård. på få dage havde de fået nye legimationskort med nye navne, det skete ved hjælp af en ansat på folkeregistret i Gentofte, som i en vaskekælder i Jægersborg alle klarede de problemer, de blev ansat hos os som gartnermedhjælpere og fik rationeringskort på det lokale kommunekontor, den ene kunne ikke klare det ret hårde og kolde arbejde, han blev sendt til Sverige men de 3 klarede det krigen ud uden problemer.

Arbejdet fungerede godt. Vi levede naturligvis med i tidens tilskikkelser, og de var mange, erstatningsfabrikationer, religiøse bevægelser havde god grobund, folkelige demonstrationer af mange arter, bl.a. kæmpestore Alsangsstævner var meget populært. Befolkningen var oprørt over samarbejdspolitikken som regeringen drev med tyskerne, og den 29 aug.1943 revnede det med et brag. Hæren blev interneret flåden sænkede adskillige af deres skibe og befolkningens had til tyskerne voksede med det resultat at modstandsbevægelsen voksede stærkt og resultere i folkestrejke, massedemonstrationer og følgelig udgangsforbud. På Ørumgård gik livet dog sin gang, Ole var vokset og det

var hans og mit job at gå til købmanden når der skulle købes ind, vi kunne foretage et ugeindkøb (vi havde folkehusholdning) for under Kr.20,- og glade blev vi den 29 dec. 1943 da det blev meddelt at prisen for rugsigtebrød og franskbrød var nedsat med 1 øre til henholdsvis 40 øre for 500 gram og 37 øre for 300 gram.

Den 3.maj 1945 om aftenen hjalp naboens unge mig med at lægge flagstangen ned for snoren var knækket, og vi følte at det nærmede sig, det var på høje tid for den 4 maj om aftenen kom frihedsbudskabet. Jeg cyklede til København og oplevede den euforiske stemning i byen,. det kan ikke beskrives, næste dag så man f.eks. butikker med skilte i vinduerne "Lukket på grund af glæde". og lign. Jeg led en stor skuffelse næste morgen da jeg stillede hos mine foresatte i Herlev, vi skulle anholde stikkere og feltmadrasser, hvad er feltmadrasser det var unge piger der plejede omgang med tyske soldater, jeg blev hurtigt færdig med det. Man kørte rundt med lastbiler,, hentede ofrene stillede dem op på bilens lad og overspyttede dem, det var ikke menneskeværdigt, det burde være gjort på en mere værdig måde.

Nu tegnede fremtiden lys, vi fik bygget et drivhus og jeg købte en gammel bil af en landmand, det var en Willys overland 1927.

vi fik den til at køre, vi fik benzin tildeling og kunne køre på torvet med den, det var en stor lettelse. Sct. Hans aften 1945 havde vi inviteret gæster, den første fest som frie mennesker efter krigen. Der var to damer for meget da vi skulle lave bordplan, jeg ringede til min bror som henvendte sig til de amerikanske troppers velfærdstjeneste som havde opfordret danskerne til at tage soldater f. eks. til weekend besøg, det

fungerede fint og der blev skabt mange kontakter, han "bestilte" to mand på omtrentlig vores alder, og hentede dem så på vejen ud til os ,--- men, der var sket et uheld på kontoret, der sad et ægtepar som var noget ældre end os, en amerikansk dyrlæge og hans kone, han var tjenstgørende i Wiesbaden som veterinær og havde til opgave at kontrollere hærens fødevarer og tilse de højere Officerers heste. Det var en skuffelse, nu havde vi stadig to damer for meget,-- men det blev en vældig succes. Mis & Mr. Wenwright var - et par fortryllende mennesker. Bl.a. skulle han prøve vor "Jep" som han kaldte vor bil, idet man havde brugt Willy overland som udgangspunkt da man skabte Jepen, hun var dog meget bedre til at køre den, og hun morede sig meget over at vi brugte en 2øre som stratnøgle. På et tidspunkt ved kaffen i haven var der en der fandt på at lege stærk mand, han tog cementklodsens til en haveparasol for at se hvor mange gange han kunne strække den op i strakt arm, til sidst var der kun Mr. Wenwright og mig tilbage, "Ivar røræg" havde rekorden med 8 gange, jeg tog klodsens og op røg den 12 gange, jeg havde hårdt arbejde og var i form og var vel noget stolt, langt om længe fik vi lokket Mr. Wenwright til at gå i gang, da han havde stukket den op 25 gange, spurgte han om han skulle fortsætte, vi var chokerede, en mand som hovedsagelig havde kontorarbejde. Han påstod at forklaringen var meget enkel, og at det var udtryk for forskellen på danskere og amerikanere, idet han sagde at en amerikaner med respekt for sig selv, altid startede dagen med et glas isvand og en halv times motion,-

Bilen blev efterhånden for lille og vi købte et stor lastbil og vi fik efterhånden en del kommissionsvarer med til torvet, vi begyndte også at handle med kartofler. Formodentlig i marts 1947 skulle jeg til Hornshered for at hente kartofler, det var vinter med masser af sne, men Ole fik lov til at køre med, imidlertid tog snevejre til og vi sneede inde og måtte overnatte hos bonden, det var Ole meget optaget af, vi sov i et karlekammer

under en vældig tung dyne, det var han meget optaget af og han fortalte sin Mor meget dramatisk om turen.

Enken vi havde forpagtet gartneriet af ville sælge og vi tænkte på at købe, min morbror tømmerhandleren i Lyngby tilbød at låne os pengene, men jeg turde ikke, jeg havde en sand rædsel for at låne penge. Jeg havde været meget optaget af en anden morbror der skabte det dengang meget store Firma Fog & Mørup. Deres målsætning, da de startede firmaet i 1903, aldrig at købe varer de ikke kunne betale kontant, de startede småt, havde kun to ting at sælge, smørekander til lokomotiver og brændere til petroleumslamper. Princippet var nok rigtigt dengang, ved 25 års jubilæet var det Danmarks største lysekronefabrik, og samme år købte de Danmarks største isenkram en gros firma. H.V.Christensen på Vestre Fælledvej. Idag eksisterer firmaet ikke, men det er en anden og lang historie.

Ole skulle ha'en bror, og denne gang skulle jeg ha' min vilje, fødslen skulle ske på en klinik i Lyngby, og det gik da vist ganske godt, men Farmor kunne ikke blive enig med personalet en aften da en unge hylede meget voldsomt, hun påstod det var hendes, og personalet sagde nej, - det var hendes og årsagen var at man, da man gav drengen ble på, havde stukket sikkerhedsnålen gennem "sulet" på knægten, det måtte man senere erkende, og jeg mener han har et ar den dag i dag.

Niels blev født d. 9/5 1947, og den 21 juni overtog vi en forretning på Vibevej nr. 30 på Nørrebro. Jeg havde gennem flere år leveret varer til forretningen, da indehaveren døde, hvorefter vi købte af Enken som i øvrigt fortsatte med at arbejde for os, jeg tror til begges glæde i al den tid vi havde butikken, hun var et dejligt menneske Fru Nielsen.

Vi gik til "makronerne" Niels var jo ganske lille og stod ofte i baglokalet i en vasketøjskurv. Når jeg skulle på torvet kørte Farmor ofte med til Nørrebro St. hvor hun tog toget til Bernstorfsvej St. hvor min Mor hentede drengen som hun tit passede. Ret hurtigt overdrog vi forpagtningen af gartneriet til en dygtig medhjælper vi havde, og vi fik en lejlighed over butikken på Vibevej og nu var jeg pludselig kun indkøber på torvet. Grønttorvet lå dengang på det der i dag hedder Israels plads.

Som sælger havde jeg en meget fin plads midt på torvet. Torvehandelen og torvefolket er nok lidt specielt, hvilket nok kan illustreres ved en bemærkning fra Direktør Georg A Petersen, han var svigerfar til en af vore venner og vi var ofte sammen med ham og hans kone, han havde ofte talt om at han gerne ville opleve torvet i funktion, så en dag stod han tidligt op og tog med sin kone på Grønttorvet som han studerede indgående, han vendte jævnlig tilbage til mit stade, og pludselig siger han:" Sig mig engang, hvordan er det gået til, at et forholdsvis intelligent menneske som Dem, er havnet her." Den morede vi os meget over, og den blev ofte citeret i vor omgangskreds.

Vi havde jo haft politifolk på gartneriet og også de var naturligvis indblandet i i noget illegalt arbejde, det resulterede i at jeg efter d. 5 maj. fik min gang på Politigården hvor vi skabte den kim der senere skulle I

blive til Politiets Hjemmeværnskompagnier. Jeg gik meget op i det, fik mange gode venner og vi byggede, udelukkende ved frivillig arbejdskraft Danmarks første hjemmевærnsgråd, den ligger ikke langt fra Niels Steensens hospital, der hvor Hørsholmvejen begynder. Jeg trop nok der var en lidt speciel stemning blandt befolkningen efter d. 5. maj. det at lissom man skulle begynde på en frisk, der var en energi og virkelyst på mange fronter, og pjattede var vi nok også.

En aften vi var ved at lukke butikken og ikke havde noget særligt for, gik jeg over gaden til blomsterhandleren og købte en fin buket blomster, vi var ikke inviteret nogen steder, men kørte til nogle venner i Charlottenlund, ringede på døren hvor hun kom ud i badekåbe og lukkede op, "Tak fordi I ville se os, vi har glædet os meget", hun stirrede målløs hentede "farmand" og de kom meget ulykkelige ud og undskyldte at de havde glemt det, de havde intet i huset, men han løb alle naboerne på dørene og de fik stabled et hyggeligt måltid på benene, vi havde en dejlig aften, og først da vi tog hjem, ret sent,- tilstod vi at det var et nummer,-vild jubel over at det var lykkedes, og senere en alvorlig hævn som jeg dog ikke husker nøje.

I hjemmевærnet gik vi alvorligt til arbejdet, men også her var der da plads til lidt "gas". Vi havde en del orienteringsløb og uden at prale for meget, var jeg ret så skrap til det. En aften skulle vi på natorientering ved KolloKolle. Vor delingsfører Overbetjent Åge Ris havde om eftermiddagen lagt posterne ud. Jeg var skuffet dersom jeg ikke blev nr. 1 eller 2. især når jeg løb sammen med cand.mag Guildal, han var zoolog og dygtig til det. I skoven hvor man kun måtte færdes til fods havde Åge Ris lagt posterne ud og havde benyttet sin motorcykle, så Guildal og jeg styrtede så jeg straks motorcyklesporet. "Skidefint Guildal sagde jeg, det har han da ikke skænket en tanke at vi kan se det, vi følger sporet,--- langt inde i skoven måtte vi vende om og begynde forfra og kom ind 1/2 time efter de sidste. "Ågemand" havde sagt til sig selv: "Den idiot til Povl ryger lige i mit motorcyklespor, jeg kører lige en tur først". og det gjorde Povl, og det måtte han høre for meget længe.

Ud på morgenstunden var vi færdige og nogle stykker gik lidt af sides ved en fold for at "slå en streg" Steffen sagde til Direktør Nielsen fra De forenede Farve og Lakfabrikker : " Kan du ramme den ståltråd der". Det kunne han, og han skreg himmelhøjt, den var elektrisk, det varede længe før han tilgav.

Man har i vor omgangskreds, stort set altid respekteret mit beskedne ønske om at have personlige mærkedage upåagtede og i fred. Vor kompagnichef Vollesen tog dog en gang "fusen" på mig. Vi lå i bivak i Hornbæk plantage ved en lille marineforlægning, det var meningen at et kompagni fra Roskilde skulle angribe os ud på natten, da kl. var 00.00 lød der afblæsning og vi gik til lokalerne på marinestationen, her var, stik imod programmet, varme pølser og øl til hele mandskabet og Vollesen meddelte: "Til Lykke med fødselsdagen Povl og tak for Pølser og øl". jeg blev da skrup tosset, men måtte pænt betale for traktementet, hvorefter de overrakte mig en pæn fødselsdagsgave, hvorefter vi gik i bivak igen for at vente på Roskildefolkene, som løvrigt tævede os.

Forretningen på Vibevej gik ganske godt, vi tog flere og flere kolonialvarer ind, byggede om det vi kunne, lavede kølerum og anskaffede en dybfryser og havde held til et aktuelt tiltag. På de tider skulle snaps altid, serveres iskold, vi fandt på at lade en smed fremstille nogle små beholdere af jern, således at vi kunne fylde vand i, sætte en fl. snaps i så den blev forsynet med en isklump.

Det blev en vældig succes og rygtedes hurtigt så det skaffede os mange kunder. Det pirrede min forfængelighed at Magasin du nord pludselig en dag benyttede det samme system, som de åbenbart havde lært af en lillebitte mand på Nørrebro.. Det var nu først da man kunne købe det snaps man ville. I den første tid efter krigen var knapheden på varer næsten værre end under krigen, bl.a. kunne vi kun købe det snaps vi havde tomme flasker til, og det var i reglen kun 3 a'4 ad gangen. En dag købte jeg 12 tomme snapsflasker hos en klunser for Kr. 5.00 stk. (½ fl. snaps kostede under 5.00 kr) min leverandør studsede, men vi fik snapsen og det satte skub i foretagendet.

Pengene var jo små, og når vi købte f.eks. Rødvind var det blot 3 fl. ad gangen, det var en stor dag da vi kunne begynde at købe en hel karton. Bananer var aldeles ukendt adskillige år efter krigen. Min broder var ansat i et importfirma der importerede bananer til hospitalsbrug, noget med spædbørn med særlige sygdomme, en dag ringede han og beklagede sig over at de havde flere bananer end hospitalerne kunne aftage, han søgte varedirektoratet om tilladelse til at sælge til anden side, men fik nej, så søgte vi men fik også nej, det endte med at vi meddelte direktoratet at vi ville sælge bananerne uden "velsignelse", men til ren kostpris, vi gjorde det, og det skabte en vældig kø og var selvfølgelig meget populært, og vi hørte aldrig fra direktoratet. En skønne dag kom der dog bananer i fri handel. I den første tid blev de revet væk aldeles grønne, det var et problem som vi løste ved at lave modningsrum i vort badeværelse i lejligheden over butikken, vi hængte bananklasser op og lukkede op for den varme bruser så der kom varm damp i rummet, det gentog vi med mellemrum og det lykkedes fint.

Ole gik på Grøndalsvængets skole og Niels trivedes fint og var ofte hos hans Farmor, da katastrofen en dag indtraf. Under den store børnelammelses epidemi blev Niels angrebet og hans ene arm var totalt lammet, han blev indlagt i nogle epidemi barakken på Rigshospitalet, hvor vi i den første tid måtte stå udenfor vinduerne når vi besøgte ham, det var hårdt, senere blev han flyttet til Frederiksberg hospital og der måtte vi godt komme ind, han lå der ret længe og en dag vi besøgte ham kom en strålende Massøse og fortalte jublende at der var kommet en smule liv i den lammede arm, han fik megen massage og vi fik ham hjem og hans Mor kørte på cykle med ham til behandling på Børnelammelses-instituttet på Tuborgvej i Hellerup, det varede i lang tid, men knægten kom sig og det er min opfattelse at han aldrig har haft men af det.

Vi boede jo i lejligheden over butikken, det var da en rar lejlighed, men vi savnede lidt albueplads at røre os på, så i foråret 1952 købte vi et sommerhus i Gilleleje på Kattegatsvej nr. 10 det var lykken, den første gang vi skulle overnatte skete uheldet, Niels skulle lige kravle op på spisestuebordet, for derfra kunne han se Nakkehoved Fyr, og det var da spændende. Ungen skvatter ned og får en flænge i overlæben, vi måtte køre til lægen som syede den sammen uden bedøvelse af nogen art, forståeligt nok vrælede knægten, men lægen var muligvis en dygtig håndværker, men brutal det var han.

Huset var delvis af træ, en gammel tysk pejlestation som den forrige ejer havde købt i Kastrup, naturligvis byggede vi om og til og lagde meget arbejde i det, men vi kunne li det. Det var bare lørdag så snart vi havde lukket,- afsted til Gilleleje og så tidligt op mandag morgen og igang igen.

Grunden var ret stor 9000 m². så da det begyndte at knibe med at finde på mere at bygge, lod vi den udmatrikulere i 3 grunde, på den ene gik jeg i gang med at bygge et nyt hus i gasbeton med en dejlig terrasse med en stor udendørs pejs i gule mursten, jeg lavede det meste arbejde selv, dog ikke det elektriske, men centralvarme og kloak lavede jeg selv efter anvisninger fra en god ven der var fagmand, jeg vil gætte på at jeg var rævestolt af mit arbejde.

Vi havde ikke noget at bruge huset til så en skønne dag solgte vi det, ligesom vi solgte den tomme grund. Før vi fik lejligheden på Vibevej havde vi købt et hus på smedebakken i Lyngby (hvor nu min søster bor) og Ole begyndte at gå i skole på Lindgårdsskolen i Lyngby, imidlertid kunne vi så få lejlighed over butikken og solgte så huset til mine forældre for at de kunne slippe for de mange trapper de havde i huset på Charlottenlundvej.

Lejligheden på Vibevej var da rar, men i marts 1953 købte vi et hus på Baunegårdsvej 26 i Gentofte, egentlig kun for husets skyld, der var imidlertid en lille kolonialbutik i ejendommen, købmanden var død, derfor salget. Vi fortsatte dog forretningen som Farmor så passede og drengene kom i Gentofte skole som lå, eller ligger næsten overfor huset, igen var Niels ude på skrammer, på fodboldbanen brækkede han benet og det var omtrent samtidig med at Klaus var ved at melde sin ankomst så den stakkels Far kørte i pendulfart mellem fødeklinikken i Søborg og Sygehuset i Gentofte.

Så var Klaus kommet og vi beholdt huset i Gentofte men solgte butikken. Ikke så lang tid efter var Farmor i sommerhuset sammen med min broder Jonas og hans Kone og børnene, da Farmor ringede til mig i butikken og sagde: " Du må køre til Gentofte sygehus, for Jonas er på vej i en ambulance med Niels, han har brækket benet igen". han kom over det også.

I butikken havde vi udvidet det lidet vi kunne, og vi ville gerne lidt mere, hvorfor vi spekulerede på et supermarked. Vi fandt sammen med DSK (De samvirkende Købmandsforeninger) frem til et planlagt butikstorv på Englandsvej ude ved vandtårnet, vi brugte efter vore forhold ret mange penge på planlægningen og en grund for at kunne bygge et hus i nærheden. Imidlertid Statsbanerne hele projektet ved at meddele at der skulle et godsspor til Kastrup Lufthavn over arealet. Vi havde solgt butikken på vibevej og nu stod vi der. Det blev så Præstø.

Onsdag d. 16/3 1994.

Nu har Farmor læst det igennem. Farmor syntes jeg har glemt at fortælle om "Lone". og om Jacob la Cour. Først: Hvem er Lone?" Lone er datter af Eva & C.J.Nielsen. Carl Johan og jeg var soldater sammen i 1936 og vi har holdt sammen siden.

Jeg har fundet at jeg har skrevet dagbog fra d. 27 jan.1943 til d.19 marts 1943. mere blev det ikke til.

Onsdag d.27 jan 1943 har jeg skrevet:

Vi skulle i dag aflevere Lone som vi har haft siden 2 jan. fordi der var fare for at hun havde Kighoste og så kunne smitte sin lille søster som kun var 14 dage. Vi har haft megen fornøjelse af Lone og vil savne hende meget. På vej til Husum med rutebilen blev der luftalarm og vi standsede midt mellem Herlev og Husum, - alle ud i grøften, hvilket Chaufføren hurtigt blev ked af og vi kørte til Husum, hvor vi blev jaget ned i en Bunker hvor der stod vand på gulvet, det kunne vi ikke snuppe, så vi gik til Husum Møllekro hvor de først lukkede os ind da de erfarede at vi havde et lille barn med, vi sad der i 1/2 time og drak "Kaffe" som vi ikke måtte betale. Efter afblæsning, - med sporvogn til Tomsgårdsvej og med bus til Lyngbyvej til Trolleyvognen, . Da vi havde kørt et kort stykke vej var der Luftalarm igen, men vi nåede dog, efter afblæsningen frem til

Eva & C.J. men først kl. 22.30. Englænderne havde bombet Sukkerhuset på Christianshavn. 7 dræbte og 70 sårede. Det var det første luftangreb på København. Vi overnattede hos Eva & C.J.

Torsdag d. 28 jan. skriver jeg:

Kom først hjem hen ad formiddagen. Dagen er præget af gårsdagens begivenheder. Vi savner Lone. Svigermor ringede om vi var levende, Svigerfar har set en engelsk maskine styrte brændende til jorden. Sten (en medhjælper) har været i Søborg for at hente dejlige pølser der har været til rygning. Inger syr børnetøj.vi skal tidlig i seng.

d. 29 jan.

Kedeligt vejr. Ida, Far & Helga har ringet. Inger har bestilt Vaskekone. Inger syr børnetøj. Godt hørespil. Rolig dag. Radioen afbrudt som sædvanlig.

30. jan.

Inger har været noget træt i dag, stille dag, syet børnetøj, badet og tidligt i seng. Hentet gummistøvler hos vulkanisør Kr. 13.00 for en forsåling, det er dyrt! (Badning foregik i vaskehuset, med optænding i grukedlen og badning i et gammelt Zinkkar.)

Søndag

Først op kl. 9.00, dejligt vejr. Vi cyklede til Hellerup. Hyggelig dag. Var i Biografen, Far gav, hyggelig dag, Inger overnattede.

Mandag d. 1 feb.

Regn og storm, Inger kom fra Hellerup kl. 10.00 medbringende Bækken m.v. og var til sy kursus fra 14 til 17. I aften har vi syet forklæde af et gammelt regnslag. Pakke far Bar med to dejlige litografier.

2. feb.

Regn og rusk. Flink vaskekone, Sten trak vridemaskine, alt tøjet på loftet. Under luftalarmen ringede Fru Holgersen kl. 20.30 at der brændte lys på loftet, vi havde glemt at slukke, (mørklægning) Afblæsning kl. 21.00.

3. feb.

Fint vejr. Inger hos jordemoderen som mener at der er 6 uger igen. Syede regnfrakke.

4. feb.

Regn, tidligt op og på torvet. Om aftenen ordnede jeg seng til den ventede arving, grundede den og lavede sidestykker medens Inger lavede tissestykker.

5 feb.

Stille dag, godt hørespil "Jorden rundt i 80 dage". Posten kom med et henrivende billede af Lone, men det et surrogat.

6: feb.

Regn og storm. Grim våd torvetur, købte køkkentaburet til Inger. Legemlig hovedrengøring.

Søndag d. 7/2.

Storm. Ida & Chr. kom kl. 11.00 og kørte igen kl. 18.30. (det må ha-været på cykle fra Vedbæk).

8/2.

Let frost. Først lille luftalarm, dernæst stor luftalarm kl. ca. 13.15 men ingen virkning. Inger på sykursus. Brev fra Sagfører Kaae med regnskab Og check på. kr. 115.- en rar og uventet skilling. Malet barneseng. Tidligt i seng, ondt i hals, hoved og ryg! Inger skriver brev til Grandløse.

9/2.

Hundekold blæst. Svigermor ringede, de skal slagte på fredag. Inger syr skibukser.

10/2

Stille dag. Jeg var til fødselsdag hos Eva & C,J. Inger var halvsløj og blev hjemme og ordnede tøj.

11/2 .

Ualmindelig fint vejr. Vi har lagt de første mistbænke an. Jonas er herovre, han skal starte bageri i Silkeborg. Inger kørte til Hellerup kl. 11.00 og jeg kørte kl. 17.00, vi havde der hyggeligt og cyklede hjem kl 21.00. Inger har set på en brugt Dundyne, den kostede kr. 100.- men det var nu for meget. Hønsene har lagt det første æg i år.

12/3

Regn og storm. Frk. Hansen og Gårdmand kommer på Week-end. Det er ikke til at købe hverken øl eller sodavand og en flaske sennepsolie koster Kr. 6.00 det er groft. Lørdag d.

13/2.

Pakke far Ellen Kugler med rigtig chokolade. Frk. Hansen og Gårdmand kom vi fik lidt god mad og en snaps, vi havde det rigtig hyggeligt.

Søndag d. 14/2.

Jeg fik lavet for lidt i dag, jeg har været halvsløj, stille hyggedag.

15/2 Jeg måtte holde sengen, Inger til sykursus.

16/2. Jeg stadig i sengen.

17/2. Aldeles strålende vejr. Jeg har været oppe i dag, men det går ikke for godt, dårlig hals. Inger har været i Herlev og købt børnetøj for Kr. 33.00 det går lidt tit på! Pakke fra Granløse med slagtemad. Brev fra Lillian med havregrynsmærker

18/2

Jeg har været rigtig sløj, i seng kl. 16.00 Katastrofe!! Inger har knækket den sidste symaskinenål.

Fredag d.-19/2

Stadig sløj, først op kl. 9.00 og i seng kl. 16.00. Et spændende hørespil blev afbrudt 5 min før tid. Nina ringede fra Hillerød. Åge tager stadig stød op.(Hvad er "stød" ? Det er det der er tilbage af træet når man har fældet det. Man købte tilladelse til at banke stød op i skoven, på grund af brændselsmangel, det var hårdt arbejde.).

Lørdag d. 20/2

Jeg var på posthuset med pakke til Hillerød, og inde hos Vang efter "bukkevarer" (mangelvarer) Elastik og stoppegarn. Herlev Kro er brændt. formodentlig Schalburgtage. Inger var på Gammelgård for at se på en gammel kiste. (Mon ikke den i dag står hos Ulla & Niels).

23/2

Inger har lavet en dejlig barnedyne og pude af dun hun har fået af Fru Holgersen.

24/2

Inger har henkøbt 8 glas med æbler. og siddet og sludret hos Fru Holgersen hele aftenen. Tandlæge Markussen ringede han ville bare sludre.

Torsdag d. 25/2

Brev fra Grandløse. Inger har bagt småkager, og i aften syr hun, jeg har "boblet" hele aftenen.

26/2

C.J. har ringet, de kommer muligvis i morgen. Inger har skuret køkkengulv og jeg har ferniseret det. Fruen fra Gammelgård har ringet, hun vil gerne sælge kisten den koster Kr. 25.- vi slog til.

27/2

Hundekold torvetur Hentede en dejlig flæskesteg til Kr. 2.35 1/2 kg. Eva & C.J. kom spadseren børn om eftermiddagen . (lang tur fra Lyngby) Vi hentede kisten og en feltseng på Gammelgård. Kr. 30.- det er vist billigt.

28/2.

C.J. kørte til Herlev efter morgenbrød, de snød ham for Kr. 1.50 som vi senere hentede og drak op på Herlev Kro. Kr. 1.80 for 2 Hof med slæb. Vi havde en hyggelig dag. Kl. 17.00 spændte jeg hestene for vognen og kørte dem til Snogegårdsvej, hvorfra de så måtte spadsere hjem.

Mandag d. 1/3

Rolig dag. Fru Holgersen forærede os en slagtet dværghane. Anden er begyndt at lægge æg.

2/3

Orkanagtig storm. Inger har vasket men turde ikke hænge tøjet ud. at skaffe det.

3/3. det op, og Far 'har ringet, vi skal prøve at skaffe ham et læs gødning. Lissen har ringet vi skal prøve hende et Babytæppe, Tandlæge Markussen har lovet at skaffe Flot vejr. Inger har tørret tøj. Sten hjalp hende at hænge vi rullede det hos Fru Holgersen.

Torsdag d. 4/3.

Nattefrost 5 gr. Inger har været hos Frisør og hos Læge, løse tænder, C vitamin mangel.

5/3.

På vej hjem fra torvet var jeg på Husum apotek efter C. vitaminer, hostesaft og kalktabletter. Der er frigivet et brændselsmærke, vi får 5 hektoliter koks. Om aftenen var jeg på skolen hvor der blev vist en film fra om Amerika. gad vidst om det er helt lovligt? det er jo "Fjenden".

Lørdag d. 6/3.

Så er det vist ved at være op over! Fødevandet begyndte at komme kl. 2 1/2 i nat og det har løbet hele dagen, men Inger har arbejdet som hun plejer, det finder: hun rigtigst!!! Doktoren var her i formiddags og sagde at fødslen var i gang. .Mor kom kl. 18.30 og kl. er nu 22.30 og veerne er kun så småt begyndt.

Søndag d. 7/3.

Det var en bevæget og streng søndag, vi fik ingen søvn sidste nat og hele dagen har været streng, men kl. 16.30 tog det fat, og kl 16:50 kom der en dejlig dreng på 7 pund. Jordmoderen har været ualmindelig sød og hjælpsom, og Dr. Byrialsen har været helt enestående. Inger er naturligvis træt, men hun har det godt og er meget glad.

Mandag d. 8/3

Besøg af Sygeplejerske og Læge , begge var tilfredse. Svigermor kom kl. 17.00 og Mor tog hjem kl. 19.00. Jeg var i Herlev for at sende blomster til Jordmoder og Læge. Mor og barn har det godt.

9/3

Stille dag. Fru Holgersen på besøg medbringende en Hane og en Due.

Onsdag d. 10/3.

Glyb på visit om formiddagen. Eva kom om eftermiddagen, jeg måtte hente hende i Husum, knas med rutebilerne. C.J. kom med toget til Herlev hvor jeg hentede ham, samtidig hentede jeg 2 hl. Koks. K. 20.00 spændte jeg for og kørte dem til Buddinge, da jeg havde sat dem af kom der luftalarm, hesten fik af pisken og vi kom hjem uden at blive snuppet. Eva havde et sæt tøj med til drengen.

Torsdag d. 11/3.

Brev fra Gine. Lissen på besøg hun havde en børste med. Chr. har ringet,--Agnes har ringet,- Ella har ringet,- Evald har ringet,- Poul Har ringet, Esther har ringet o.s.v. o.s.v. o.s.v.

Fredag d. 12/3

Ninna og Jørgen på besøg, Nina havde rigtig The og hvedebrød med. Jordemoderen på besøg. Pakke far Poul i Vordingborg med rigtig chokolade. Drengen har vrælet en del i dag. Fru Holgersen har været her med Carsten som gerne ville se den lille..

Lørdag d. 13/3

Besøg af Ida, Helga og Hanne. Pakke fra Sigrid og Victor med en sparebøsse til drengen. Fra Fru Ågård en servietring i sølv.

Søndag d. 14/3

Mor og Far kom med 10 bilen. Svigermor rejste med 14 bilen. Mor bliver et par dage.

15/3.

Inger var oppe mens sengen blev redt, det bekom hende godt. Flere gaver til knægten. Ungen er begyndt at skringe en del.

16/3

Inger var oppe for at spise til middag og også til aften, nu gider hun ikke ligge der mere. Dr. Byrialsen på besøg.

17/3.

Inger har været oppe fra kl. 9 til 20 og Mor rejste hjem med bilen kl. 18.54. Jordemoderen til kaffe. Jeg var i Buddinge for at købe en påhængsvogn til cyklen for kr. 70.- det er dyrt at få en søn. Sten måtte til Husum for at hente et suge glas da Inger har for meget mælk.

18/3.

Inger passede sit hus for første gang efter fødslen, det passede hende godt. Jeg hentede påhængsvognen til drengen i Buddinge.

19/3

Drenge græder en del. Flere breve. Diskussion med Herlev station om en pakke Agnes har sendt for flere dage siden, men som vi ikke har fået.

Lørdag d. 20/3.

Stille dag. Glyb var her en smut. Vi badede i vaskehuset. Drengen er mere rolig.

Søndag d. 21/3.

Dejlig stille søndag, indtil Gudrun og Dan pludselig kom kl. 19.45. de har lejet lejlighed og skal giftes, sikkert i juli. Nina har ringet.

22/3

Jeg var i København efter materialer til et skillerum, da jeg kom hjem lå Inger i sengen med feber på 39, men føler sig derudover ikke syg. Brev og vogntæppe fra Fru Schakke.

23/3 1943.

Mit sidste notat i den meget korte dagbogsperiode. Der står blot:" Inger har det bedre, kun 37,5

Det var mit livs dagbogsperiode. Det er en dårlig undskyldning at jeg nok ikke er ene om det. Jeg vil gætte på at nu skulle der ske noget meget væsentligt i vort liv,- der var et barn på vej og jeg har sikkert haft en drøm om at være "den ideelle Far" der når barnet kom til skels år og alder kunne se på prent hvad der skete i hans barndom. Da han først var arriveret har der åbenbart været så meget andet der har taget tiden og idealerne.

Så var det Jacob la Cour. Lad mig fortælle det sådan:

Da jeg var i lære i Kalundborg i 1932 gik jeg på teknisk skole i Kalundborg, her kom jeg til at sidde ved siden af en jævnaldrende som hed Aage la Cour, hans Far havde en lille frilandsgartneri på 7 td.land ikke langt fra hvor jeg var i lære og han inviterede mig med hjem en dag, hvilket resulterede i at både jeg og mine 2 lærekammerater fik vor gang i hans hjem og kom der rigtig meget. Nok var det små forhold, ja de var vel nærmest fattige. Jeg kan da huske at Aages far engang har lånt min månedsløn på Kr. 25.- for at kunne betale sin telefonregning, det varede ikke mange dage før jeg fik dem igen, han havde skam orden i sagerne. Vi holdt meget sammen, vi tre fra Tjørnemarksgården og Aage og hans søster og en veninde til Aages søster Inger, hun hed Gitte Mogensen og var datter af sognepræsten. Vi var på en forunderlig måde på bølgelængde med Aages Forældre. Mange drabelige diktationer fandt sted i det hjem. Aages Far var ud af en stor søskendeflok på Næsgård , Det klasen ske fideikommis Landbrugsskole på Falster/ hvor faderen var forstander. Johanne la Cour var datter af suktermesteren på Holeby sukkerfabrik. Jacob la Cours broder var i begyndelsen af forrige verdenskrig byggematador på Amager, og Jacob som var kolonialuddannet havde i 1914 3 meget store kolonialforretninger og det gik ham meget godt, så godt at han begyndte at spekulere på Børsen og han startede en fabrik for erstatnings-skurepulver. Skurepulver var en meget vigtig ting i ethvert køkken, og jeg erindrer fra min barndom store annoncer med Vi-To Kraftskurepulver. Dårligt havde han fået fabrikken igang før krigen sluttede i 1918 og der hurtigt kom ægte skurepulver igen. Det hans fallit

og det har sikkert været en hård omgang. De havde boet i en herskabslejlighed på Amager med Husjomfru, kokkepige og stuepige. De flyttede til Slagelse hvor de overtog et margarindepot for "Blå-bånd" margarine, det var hans brødre Chr. fra Amager og Alberts som var landsdommer i Viborg der satte ham igang, også her gik det galt, og han gik ned igen hvorefter han sagde: "Jeg har alle dage været interesseret i og haft evne for at dyrke grøntsager, det må vi kunne lev af og så købte Landsdommeren et sandet lod til dem ved Kalundborg i Raklev og her gik de igang og var uhyre flittige begge to. For at styrke økonomien tog Jacob la Cour arbejde i roekampagnen på Gørlev sukkerfabrik, han kørte på cykle den lange vej frem og tilbage til Gørlev. Aage har været 9 år da de kom til Raklev og hvor Aage blev anbragt i den lokale landsbyskole hvor der kun var en Lærer og følgelig kun en klasse. Da Aage havde gået i skole i få dage sagde Læreren til ham: Lille Aage, du er dum, det skal du ikke være ked af, kan du sætte dig ned på den bageste bæk". Det gjorde Aage og der sad han til han blev konfirmeret. Hvorfor handlede Lærer Andersen nu sådan,- Jo det var hurtigt rygtedes at Aages Far var kommunist og at han ikke lagde skjul på det. Lærer Andersen var naturligvis venstremand, det var bønderne jo, så det stod han sig bedst ved. Jacob sagde selv at hans forretningsmæssige modgang havde gjort ham til kommunist, og det var mit indtryk at der tillige var en hel del idealisme med i det. Han sagde også at VORHERRE havde svigtet ham, og derfor havde han meldt sig ud af folkekirken. Det var, for mig, noget af et paradoks, at deres bedste venner var den lokale sognepræst og hans kone. Jeg ved at de satte umådelig stor pris på hinanden og de var ofte sammen, især om aftenen. Jeg har ofte været med i heftige diskussioner når Pastor Mogensen og hans Kone og datter var på besøg. Der kom mange spændende mennesker hos Jacob & Johanne og vi tre fra Tjørnemarksgården var altid selvskevne, i grunden fantastisk, for de havde ikke meget at slå til siden med, ofte spisning og oftere aftenkaffe. Traktementet var ikke voldsomt, men Johanne var dygtig til at få meget ud af ingenting, og orden i sagerne var der, altid hvid dug og hvide stofservietter, fordi man er fattig skal man ikke gå på akkord med den slags, sagde Johanne, måske tværtimod. Jeg arbejdede hos dem i en kortere periode inden jeg tog hjem. til Hellerup. Da var Aage kommet i lære i Lyngby og han kom meget hos mine forældre på Charlottenlundvej. En aften han var på besøg spurgte han om jeg kunne holde på en hemmelighed, ja selvfølgelig kunne jeg ad det. Jo han havde meldt sig ind på en aftenskole i Holte, han havde droppet Lyngby for i Holte kendte han ikke nogen, og så gjorde det jo ikke så meget at de grinede af ham dersom det passede hvad Lærer Andersen havde sagt at han var dum. "Jeg vil ha-konstateret hvor dum jeg er", sagde Aage. I løbet af relativ kort tid havde han først Præliminæreksamen, senere studentereksamen, derefter cand. polit. Manuducend på Universitetet årelangt arbejde i Statistisk departement, for at slutte som Generaldirektør i EF. Johanne & Jacob klarede sig på sandlodden til de, da alderen indikerede det, solgte og flyttede til Lyngby. I mellemtiden var der dog sket det at Jacob blev arresteret da Tyskerne arresterede alle kommunister, han blev anbragt i Vestre fængsel, senere overflyttet til Horserød lejren, hvorfra han flygtede, kom ud til os i en periode under navnet Jacob Knudsen, han boede hos os da Ole var lille og han var meget glad for Ole, og det var gensidigt. Efter krigen købte de et dejligt lille bondehus i Virum hvor de endte deres dage.

19/3 1994. Farmor har gennemlæst og godkendt, men hun syntes at hun mangler noget om penge og økonomi. Vi var enige om ikke at arbejde med lånte penge, og ikke at have gæld udover fast ejendom og lign. Vi køber Vibevej 25/6 1947. Jeg kan ikke finde købekontrakten, den var ellers morsom, idet den var skrevet på bagsiden af en lille regningsblanket, og med grønt blæk. Husker jeg rigtigt var beløbet Kr. 12.000.- med en rimelig udbetaling, men- men- vi skulle godkendes af KAB. Københavns alm. boligselskab som ejede ejendommen, og der begik vi lovbrud, idet sælgeren ikke måtte sælge lejemålet, men blot

overdrage det. Da vi stod foran døren ind til KAB s' kontor stak jeg kr. 10.000,- i kontanter i sælgeren Fru Niensens frakkelomme og vi blev godkendt. Det var, i de tider, almindeligt og den eneste måde at handle på. Vi sælger Vibevej d. 15/11 1961 til Thorkild Petersen, en flink ung Isenkræmmer komi hvis forældre var kunder i butikken for Kr. 75.000,- heri var indeholdt inventar og varelager. Vi havde bygget en del om og varelageret var, efter butikkens størrelse ganske betydeligt. Han fik imidlertid dyre vaner og kunne ikke klare det hvorfor vi måtte tage den igen og solgte til Købmand Thomsen for restgælden i 50 %, det var noget af en øretæve. Årsagen til at vi solgte Vibevej var jo at vi havde skrevet kontrakt med en Grd. Fischer på Englandsvej 314 i Kastrop, han stod som bygherre af et butikstorv. Jeg har masser af papirer på det projekt som gik i stå da DSB fandt ud af at de ville have et godsspor over arealet. Det kostede os rigtig mange penge, men da vi havde været i Præstø et par år droppede DSB deres planer og byggeriet kunne komme igang. Jeg sad på kontrakten med supermarkedet og DSK lovede mig at sælge den og stillede mig i udsigt at den kunne indbringe et ret stort beløb. Jeg husker ikke enkelthederne, men jeg husker at der ikke blev en øre til os. En øretæve mere, men vi klarede os. Vi havde begge lært kun at bruge lidt mindre end vi tjente, og det havde vi held til at efterleve.

Baunegårdsvej: Den købte vi 16/3 1953 for Kr. 65.000,- plus varelager Kr. 500.-!! Inventar Kr. 1000.- og good-will Kr. 4000.- vi satte huset istand og i 1956 byggede vi til for Kr. 14.171,80, og sælger i marts 1962 til Organist Jungild for Kr. 162.600.- med en udbetaling på Kr- 10.000.- Da alle udgifter til renovering og ombygning var foretaget af løbende indtægter blev der et ganske pænt overskud.

Gilleleje: Den 6/6 1952 køber vi sommerhuset på Kattegatsvej 10 i Gilleleje for Kr. 12.000.- grunden var så stor at vi lod den udmatrikulere i 3 grunde. Vi solgte en tom grund i sep. 1961 for kr. 23.000.- den anden grund byggede jeg et hus på, og det d. 29/6 1963 for Kr. 55.500,- alle materialer til huset var betalt med løbende indtægter og huset var således gældfrit.

Broskov: Huset i Broskov købte vi 26/8 1967 for Kr. 45.000,- vi foretog en meget gennemgribende ombygning og solgte det i Juli 1971 til cand.mag Thorup for Kr. 165.000,- Selv om vi har fået et par økonomiske øretæver ind imellem, så har der da været flere positive sider at glæde sig over. Vore første rigtige økonomiske øretæve fik da vore penge var meget små. Vi havde sparet sammen og købt en meget stor lastbil mens vi var på Ørumgård, jeg var begyndt at handle med kartofler efter krigen og det gik ganske godt og det var en god stor bil som vi solgte da vi overtog Vibevej. Vi solgte den til en vognmand i Hillerød som vi havde megen sympati for, han havde ganske vist ingen penge, så han fik den uden udbetaling og fuppede os ved hurtigt at sælge den og vi fik KR. 200.- fra en sagfører i Hillerød, det var en barsk omgang. Vi havde nok været lidt for godtroende og det sved hårdt på det tidspunkt.

En lille historie om tiden efter krigen og om jyder. Det har formodentlig været i 1946 hvor jeg handlede med kartofler. Jeg havde været med toget på Herningkanten for at købe kartofler og havnede i Kibæk meget sent om aftenen hvor jeg skulle med toget til Silkeborg hvor jeg havde bestilt hotelværelse. Toget jeg skulle med var droppet på grund af problemer, og der stod jeg, jeg fandt hvor der boede en vognmand, men der var mørkt, jeg fik dog banket så længe at et vindue blev lukket op og vognmanden stak hovedet ud, han var ikke meget for at køre til Silkeborg, men jeg fik ham dog overtalt og han startede, jeg satte mig ind ved siden af ham, men han var sur og ikke til at slå et ord ud af. Vi kørte mod Silkeborg i absolut tavshed, jeg prøvede gang på gang, men det var håbløst. Det var efterår silende regn og hundekoldt. Da vi nærmede os Hørbylund bakker udenfor Silkeborg sagde han pludselig: "Har sådan en københavner set te-hvor Kaj Munk blev myrdet". Det havde jeg ikke. Videre i tavshed, pludselig standser han, går ud af bile og

jeg følger med over vejen, hvorefter han tager huen af, peger ned i grøfter og siger: "Der", hvorefter vi i tavshed kører til Silkeborg. Nok var jeg efter hans opfattelse, noget så ringe som en københavner, men køre forbi det sted uden at vise mig det, det kunne han alligevel ikke. Nok både tidtypisk og typisk for en sindig jyde.